

Wyrok z dnia 6 lutego 1998 r.

II UKN 499/97

Warunek powstania inwalidztwa w czasie zatrudnienia lub w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia uważa się za spełniony, jeżeli inwalidztwo powstało w czasie pobierania zasiłku dla bezrobotnych lub w ciągu 18 miesięcy po ustaniu prawa do tego zasiłku.

Przewodniczący SSN: Maria Tyszel, Sędziowie SN: Jerzy Kuźniar, Stefania Szymańska (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, z udziałem prokuratora Prokuratury Krajowej Iwony Kaszczyszyn, po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 1998 r. sprawy z wniosku Stanisława Z. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w C. o rentę inwalidzką, na skutek kasacji Ministra Sprawiedliwości [...] od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 10 maja 1996 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Wojewódzkiemu-Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e

Decyzją z dnia 26 stycznia 1996 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w C. odmówił Stanisławowi Z. renty inwalidzkiej z tego powodu, że nie można było ustalić daty powstania inwalidztwa. Obwodowa Komisja Lekarska do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia w D. w dniu 16 stycznia 1996 r. rozpoznając miażdżycę tętnic kończyn dolnych zaliczyła wnioskodawcę do III grupy inwalidów i stwierdziła, że daty powstania inwalidztwa nie można ustalić. Wnioskodawca po wyczerpaniu zasiłku dla bezrobotnych z dniem 9 listopada 1993 r. nie podjął pracy, dlatego nie ustalono inwalidztwa przed upływem 18 miesięcy od ustania zatrudnienia.

Sąd Wojewódzki rozpoznając sprawę na skutek odwołania wnioskodawcy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy na okoliczność daty powstania in-

walidztwa. Biegły specjalista w zakresie chirurgii i chorób naczyń dr P.P., po zbadaniu wnioskodawcy w dniu 14 marca 1996 r. rozpoznał miażdżycową niedrożność udowopodkolanową, prawostronną ze znacznym niedokrwieniem kończyny i stwierdził istnienie inwalidztwa III grupy z powodu ostrego niedokrwienia kończyny w maju 1995 r., natomiast specjalista z zakresu interny dr M.B. nie stwierdziła inwalidztwa z powodu innych chorób. Na tej podstawie Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z 10 maja 1996 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Od wyroku tego wniósł kasację Minister Sprawiedliwości. Zarzucając rażące naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 32 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) oraz art. 233 § 1 KPC, a nadto naruszenie interesu Rzeczypospolitej Polskiej i powołując się na art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 189 ze zm.), Minister wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Wojewódzkiemu-Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok Sądu Wojewódzkiego istotnie rażąco narusza powołane w kasacji przepisy prawa, ponieważ sprawy nie można uznać za wyjaśnioną do stanowczego rozstrzygnięcia. Zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) renta inwalidzka przysługuje pracownikowi, który ma wymagany okres zatrudnienia i stał się inwalidą w czasie zatrudnienia lub w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym w myśl art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewalforyzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.) warunek powstania inwalidztwa w czasie zatrudnienia lub w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia uważa się za speł-

niony, jeżeli inwalidztwo powstało między innymi w czasie pobierania zasiłku dla bezrobotnych lub w ciągu 18 miesięcy po ustaniu prawa do tego zasiłku. Biegły z zakresu chirurgii naczyniowej w opinii z dnia 14 marca 1995 r. stwierdził istnienie inwalidztwa od maja 1995 r., bez bliższego określenia tej daty. W odwołaniu do Sądu wnioskodawca podał, że przebywał w Szpitalu od 11 do 23 maja 1995 r. i od 8 do 19 grudnia 1995 r. W świetle powołanych przepisów wnioskodawca mógłby nabyć prawo do renty inwalidzkiej, gdyby inwalidztwo powstało w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do zasiłku dla bezrobotnych z dniem 9 listopada 1993 r., tj. do 9 maja 1995 r. włącznie, czego Sąd Wojewódzki nie uwzględnił przy rozstrzygnięciu i nie wyjaśnił bliżej daty powstania inwalidztwa. Zachodzi więc potrzeba uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w celu uzupełnienia materiału dowodowego. W ponownym postępowaniu Sąd Wojewódzki przeprowadzi dowód z historii choroby z okresu pobytu wnioskodawcy w szpitalu od 11 do 23 maja oraz od 5 do 19 grudnia 1995 r., po czym zasięgnie od biegłego chirurga opinii uzupełniającej na okoliczność, czy można przyjąć z przeważającym prawdopodobieństwem, że wnioskodawca stał się inwalidą do dnia 9 maja 1995 r., tj. w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do zasiłku dla bezrobotnych, co w przypadku opinii pozytywnej uzasadniałoby prawo do renty inwalidzkiej. Niewyjaśnienie tej kwestii stanowi rażące naruszenie powołanych wyżej przepisów prawa, gdyż przedwcześnie wnioskodawca został pozbawiony prawa do tego świadczenia, a także interesu Rzeczypospolitej Polskiej. W interesie Państwa leży bowiem troska o wnikliwe rozpatrywanie spraw w celu realizacji praw zagwarantowanych przepisami.

Z tych powodów kasacja i jej wniosek zasługują na uwzględnienie mimo upływu terminu określonego przepisem art. 421 § 1 KPC w związku z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 1 marca 1996 r.

=====